ταστροφὴν ἀσφαλειῶν καὶ ἄλλας βλάβας. Τὰ συνεργεῖα τοῦ Γλαύκου, εἶναι πανθομολογούμενον, ὅτι ἐργάσθησαν ὑπερανθρώπως ἡμέραν καὶ νύκτα διὰ νὰ ἐπανορθώσουν τὰς βλάβας, πλὴν ὅμως αἱ ἐκκλήσεις πρὸς τὴν ἐπὶ τοῦτο ὑπηρεσίαν, τῶν μὴ ἐχόντων φῶς, ἦσαν τοσαῦται εἰς ὄγκον, καθίστατο ἀδύνατος ἡ ἄμεσος ἱκανοποίησίς των. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐνισχυθῇ ἡ ὑπηρεσία αὕτη καὶ δι' ἄλλων τεχνικῶν συνεργείων, δεδομένου ὅτι εὑρισκόμεθα ἐν ὄψει τοῦ χειμῶνος καὶ αἱ ὄροχαῖ καὶ θύελλαι θὰ εἶναι συνήθεις, αἱ δὲ διακοπαὶ τῆς ἠλεκτροδοτήσεως συχναὶ ποὺ πρέπει ἀσφαλῶς νὰ ἐπιδιορθώνονται καὶ μάλιστα ἀμέσως.

ΑΝΙΣΟΤΗΣ

Τὴν ὀργάνωσιν τῆς ἑορτῆς τοῦ «Κρασιοῦ» εἰς τὸ Δαφνὶ κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη, εἶχεν ἀναλάβῃ ἡ Περιηγητικὴ Λέσχη. Ἐφέτος ἀνειμήθη διὰ πρώτην φορὰν καὶ δὴ λίαν ἐνεργῶς καὶ ὁ Ὀργανισμὸς Τουρισμοῦ ὁ ὁποῖος διέθεσε σημαντικὰ ποσὰ διὰ τὴν τουριστικὴν ἐμφάνισιν καὶ ἐκμετάλλευσιν τῆς ἑορτῆς. Εἰς τὰς Πάτρας αἱ ἑορταὶ τῶν Ἀπόκρεω ἀπέκτησαν φήμην καὶ ἔξω ἀκόμη τῶν ὁρίων τῆς χώρας, πλὴν ὅμως ὁ Τουρισμός, ὁ ὁποῖος θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ρίψῃ ὅλον του τὸ βάρος διὰ τὴν ἐνίσχυσιν καὶ τὴν συμπαράστασίν του εἰς αὐτάς, ἀπουσιάζει καὶ ἀρκεῖται μόνον εἰς τὴ διάθεσιν μερικῶν χιλιοδράχμων καὶ τούτων χορηγουμένων κατόπιν μαρτυρικῶν προσπαθειῶν καὶ πιέσεων τοῦ Δημάρχου κ. Ρουφου καὶ τοῦ Βουλευτοῦ κ. Ἀχιλλέως Γεροκωστοπούλου. Καὶ ὅμως αἱ ἑορταὶ τῶν Ἀπόκρεω, δύνανται νὰ ἐξελιχθοῦν εἰς τουριστικὴν ἐκδήλωσιν μεγίστης ἐκτάσεως ὡς γίνεται εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ἀλλὰ δυστυχῶς αἱ Πάτραι, ἀπέχουν 220 χιλιόμετρα ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, κατὰ τὴν διαδρομὴν τῶν ὁποίων ὁ Τουρισμὸς χάνει τὴν μνήμην καὶ τὸ ἐνδιαφέρον του, ὡς συνήθως γίνεται διὰ τὴν ἐπαρχίαν.

ΟΙ ΤΕΝΤΥ—ΜΠΟΪΣ

Μὲ γενικὴν ἐπιδοκιμασίαν ὑπεδέχθη ἡ κοινὴ γνώμη τὴν τιμωρίαν καὶ διαπόμπευσιν τῶν ἀθλίων Τέντυ—Μπόϊς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦτο διότι μία μερὶς τῆς νεολαίας κατὰ τὰ τελευταῖα ἰδίως ἔτη, ρέπει πρὸς τὸν ἀλητισμὸν καὶ τὰς πράξεις του. Εἰς τὰς Πάτρας, βεβαίως, δὲν ἐσημειώθησαν τοιαῦτα κρούσματα καίτοι ὑπάρχουν πάμπολοι νέοι κυκλοφοροῦντες μὲ ξεβαμμένα μπλὲ πανταλόνια μὲ μεγάλα ρεβὲρ καὶ κτένισμα ἀλὰ Πρίσλεϋ, πλὴν ὅμως τινὲς ἐξ αὐτῶν φαίνεται ὅτι ἀρέσκονται νὰ λοιδωροῦν διὰ φωνὰς μερικοὺς διανοητικῶς καθυστερημένους ἢ ἄλλους ἀγαθοὺς οἱ ὁποῖοι ἐκ νευρικῆς ὑπερευαισθησίας πειράζονται. Καλὸν λοιπὸν θὰ εἶναι νὰ δοθοῦν αὐστηραὶ ὁδηγίαι εἰς τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα, νὰ συλλαμβάνουν αὐτοὺς τοὺς ταραξίας καὶ νὰ τοὺς μεταχειρίζωνται καθ' ὃν τρόπον ἐγένετο εἰς Ἀθήνας.

ΚΑΤΑΤΟΠΙΣΙΣ

Συμπολίτης, ταξιδεύσας προσφάτως εἰς τὸ ἐξωτερικόν, λαβὼν ἀφορμὴν ἀπὸ ὅσα ἐδημοσιεύθησαν τὰς τελευταίας ἡμέρας περὶ τοῦ πῶς ἀκριβῶς ὡρισμένοι Ἀμερικανόπαιδες ἐφαντάζοντο τὴν Ἑλλάδα, πρὶν ἢ ἔλθουν ἐδῶ διὰ δίμηνον.... ἐκπαιδευτικὴν παραμονὴν, μᾶς γράφει, ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ εἶχε καὶ τόσην σημασίαν, ἂν ἡ ἄγνοια αὐτὴ περιωρίζετο μόνον μεταξὺ τῶν νεαρῶν Ἀμερικανῶν. «Δυστυχῶς, προσθέτει τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ πολλοὺς «ὡρίμους» Ἀμερικανούς. Ἔνας τῶν ὁποίων μὲ ἠρώτησεν ἡμέραν τινα, εἰς τινα πόλιν τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὅπου συνηντήθημεν, «πῶς συμβαίνει νὰ μὴ φορῶ φουστανέλλα». Δὲν γνωρίζομαι κατὰ πόσον ὁ ἐπιστολογράφος μας εἶναι ὑπερβολικὸς ἢ ὄχι εἰς τὰς διαπιστώσεις του, ἀλλὰ καὶ δὲν θεωροῦμεν περιεργον νὰ ὑποβληθῇ πράγματι ἡ ἐρώτησις, ἐφ' ὅσον χιλιάδες Ἀμερικανῶν τοποθετοῦν γεωγραφικῶς εἰς πολλὰς περιπτώσεις τὴν Αὐστραλίαν ἢ ἀκόμη ἀποροῦν διατί δὲν προβαίνομεν εἰς τὴν ἀνοικοδόμησιν τῆς .... Ἀκροπόλεως.

Μικρὰ νέα

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἤρχισαν αἱ ἐγγραφαὶ τῶν μαθητῶν εἰς τὰ γυμνάσια.

—Ἐντὸς τῆς ἀρξαμένης ἑβδομάδος θὰ ἐπεκταθοῦν αἱ ἐγγραφαὶ καὶ εἰς τὴν στοιχειώδη ἐκπαίδευσιν.

—Ἀρκετὰ πλέον οἱ μαθηταὶ ἀνεπαύθησαν, ἀν λογίζεται ἀνάπαυσις ἡ πολύωρος παραμονὴ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τὸ συνεχὲς παιγνίδι.

—Ἀρκετὰ πλέον τὸρριξαν στὴν τεμπελιὰ καὶ ἀσφαλῶς... θὰ περιμένουν μὲ ἀνυπομονησίαν τὴν ἔναρξιν τῶν μαθημάτων!

—Συντόμως τὸ πλωτὸν πούλμαν «Ἄλεξ» ἀποκτᾶ καὶ δίδυμον ἀδελφὸν καὶ ἔτσι θὰ πυκνωθῇ ἡ ἐκτελουμένη συγκοινωνία μὲ τὴν παραλίαν τοῦ Προσαστείου ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου θὰ ἐξυπηρετοῦνται καὶ τὰ ἐκδρομικὰ σωματεῖα τῆς πόλεως.

—Εἰς τοὺς ἐπιχειρηματίας ποὺ εἶχαν τὴν πρωτοβουλίαν αὐτὴν ἀξίζει κάθε ἔπαινος.

—Ἡ ἀνέγερσις τῆς δευτέρας πολυωρόφου πολυκατοικίας παρὰ τὰ Ὑψηλὰ Ἀλώνια προχωρεῖ κανονικῶς, ὥστε πολὺ συντόμως νὰ ἔχῃ ἀποπερατωθῇ ὁ σκελετὸς αὐτῆς.

—Ἐκ παραλλήλου ἤρχισε καὶ τὸ κτίσιμο τῶν τοίχων καὶ τῶν διαχωρισμάτων. Ἡ θέσις ποὺ ἐπελέγη διὰ τὴν ἀνέγερσίν της ἦτο ἡ καταλληλοτέρα ποὺ τῆς δίδει δεσπόζουσαν θέσιν εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως.

—Τώρα τελευταίως ἐπληθύνθησαν τὰ αὐτοκινητιστικὰ ἀτυχήματα, ἢ μᾶλλον διὰ νὰ κυριολεκτήσωμεν τὰ μοτοποδηλατικά

—Κάτι πρέπει νὰ γίνῃ διὰ νὰ μὴ εὑρεθῶμεν εἰς τὴν θέσιν νὰ θρηνήσωμεν καὶ ἄλλα θύματα.

—Θὰ πρέπει νὰ ἐπιβληθῇ περιορισμὸς εἰς τὴν ταχύτητα τῶν πάσης φύσεως δικύκλων μηχανῶν ἐπὶ ποινῇ ἀφαιρέσεως ἀδείας κυκλοφορίας τούτων.

—Μὲ τὴν εἴσοδον τοῦ Σεπτεμβρίου ἡ θερμοκρασία παρουσιάσε ποιάν τινα ὕφεσιν.

—Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι δεν εἶναι πίσω τὸ «γαϊδουροκαλόκαιρο» κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον.

—Δὲν λέμε φυσικὰ νὰ πιάσῃ ἀπὸ τώρα ὁ χειμῶνας. Ἔχομεν καιρὸ νὰ τὸν ὑποστῶμεν καὶ αὐτόν.

—Πρὸς τὸ παρὸν πάντως, αἱ παραθαλάσσιοι περιοχαὶ συνεχίζουν νὰ δίνουν τὴν δροσιάν τους εἰς τοὺς πολυπληθεῖς λουομένους, οἱ ὁποῖοι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θέλουν νὰ χάσουν τὴν εὐκαιρίαν ἑνὸς δροσερὸ καὶ ὠφελίμου θαλασσίου λουτροῦ.

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ
ΣΤΟ ΜΕΤΕΧΜΙΟ ΔΥΟ ΕΠΟΧΩΝ

Τὸ καλοκαῖρι ἐκπνέει... Μοιάζει σὰν τὸν ἐτοιμοθάνατο ποὺ ἀγωνίζεται νὰ μείνῃ στὴ ζωὴ δίχως νάχῃ δυνάμεις. Ἀπεγνωσμένες προσπάθειες, τελευταῖοι σπασμοί!

Μπήκαμε στὸ Σεπτέμβριο. Τὰ πρῶτα σύννεφα δὲν ἄργησαν ν' ἁπλωθοῦν στὸ καταγάλανο πατραϊκὸ οὐρανὸ καὶ νὰ μᾶς στείλουν τὴ πρώτη βροχούλα, προειδοποίηση τοῦ ἐπερχομένου Φθινοπόρου. Ξερὸ τὸ χῶμα δέχτηκε μ' ἀνακούφιση τὸ πρωτοβρόχι, ποὺ ἔπεφτε σιγὰ καὶ ρυθμικά. «Κάθε πρᾶμα στὸ καιρό του...» λέει μιὰ λαϊκὴ παροιμία. Ὁ κολιὸς τὸν Ἀϋγουστο, τὸ τριαντάφυλλο τὸ Μάη κ.ἀ τὸ Φθινόπωρο τὸ Σεπτέμβριο.

Φοβισμένοι οἱ πρῶτοι παραθερισταὶ ξαναγύρισαν στὶς ἑστίες τους, ἐνῶ τὰ μικρὰ παιδάκια ξεχασμένα στὸ παιχνίδι τους γιόμισαν ἀπὸ δάκρυα γιὰ τὴ χαρὰ ποὺ ἔχασαν. Πέρασε κι' ὅλας τ' ὅμορφο καλοκαράκι; ἀναρωτήθηκαν οἱ θαυμαστές του. Καταφατικὴ ἡ ἀπάντηση, τοὺς βύθισε σὲ νοσταλγία. Πόσο γρήγορα ἀλήθεια; Μὰ οἱ ἐνδείξεις τῆς ἐποχικῆς ἀλλαγῆς ἔσβυσαν καὶ τὶς τελευταῖες τους ἀμφιβολίες.

Μίκρυναν πιὰ οἱ μέρες κι' ὁ ἥλιος ἔπαψε νὰ στέλνῃ ἀδιάκριτα τὶς καφτερές του ἀχτῖνες στὴ γῆ. Τὸ βασίλειο τῆς νύχτας μεγάλωσε καὶ θέριεψε, ἐνῶ τὸ φεγγάρι τοῦ Σεπτέμβρη στέλνει μεγαλόπρεπα τὸ φῶς του,σὰν κινηματογραφικὸς προβολέας, χαρίζοντας στὶς δροσερὲς νύχτες μιὰ γοητεία ἀσύλληπτη. Ἡ ἀτμόσφαιρα γιόμισε ὀγρασία ποὺ, μέρα μὲ τὴ μέρα, ἀρχισε νὰ γίνεται αἰσθητὴ πλημμυρίζοντάς μας ἀπὸ μελαγχολία. Μιὰ μελαγχολία ἀπαλή, ἡδονική, δίχως διόλου νὰ κουράζῃ σὰν μᾶς θυθίζει στὴ νοσταλγία το καλοκαιριοῦ, ποὺ σιγά—σιγὰ σβύνει, ἀλλὰ μᾶς ἀπαλύνει.

Βρισκόμαστε στὸ μεταίχμιο δύο ἐποχῶν! Ἡ μιὰ φεύγει, ἡ ἄλλη ἔρχεται. Ὅμορφες ὧρες!... Σοῦ δίνουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ζήσῃς μαζύ δυὸ διαφορετικὲς ἐποχές. Τὴ μιὰ ποὺ βρίσκεται στὴ παρακμή της καὶ τὴν ἄλλη ποὺρχεται θιαστικὴ καὶ μεγαλόπρεπη. Μιὰ μεγαλοπρέπεια ὅμοια μὲ μιᾶς ἀβρῆς καὶ μελαγχολικῆς, περασμένης στὰ χρόνια, κυρίας...

Θέλγητρα πολλὰ μᾶς χάρισε στὸ πέρασμά του τὸ καλοκαῖρι κοντὰ στὸ βουνὸ καὶ στὴ θάλασσα μὰ καὶ πλήξη στ' ἀνυπόφορο τῆς πολιτείας καμίνι.

Τὸ φθινόπωρο προχωρεῖ μὲ τὴν ἐμφάνιση τῆς γατζίας, τῆς ντάλλιας, τοῦ χρυσάνθεμου, ποὺ συμπληρώνουν τὸ σκηνικὸ του καὶ τοῦ δίνουν ἕνα τόνο χαρούμενο στὸ μουντὸ φόντο του. Κι' ἀκόμα μὲ τὰ φύλλα τῶν δέντρων ποὺ πέφτουν κιτρινισμένα.

Καλοκαῖρι Φθινόπωρο: Δύο ἐποχὲς μὲ πολλὲς ἀντιθέσεις!

Τάκης Φώτος

«Η ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΠΟΡΝΗΣ» εἶναι τὸ καλύτερον βιβλίον τοῦ 1958 Ὅσοι τὰ ἐδιάβασαν αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ τὸ ξαναδιαβάσουν. Πωλεῖται εἰς τὰ κεντρικὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ εἰς τὸ Πρακτορεῖον Ἀθηναϊκοῦ Τύπου.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΗ

ΑΛΕΞΗ ΖΑΚΥΝΘΗΝΟΥ

«Τὸ καλὸ πουλὶ» (Ποιήματα)

Στὰ λίγα χρόνια ποὺ πέρασαν ἀπ' τὴν πρώτη του παρουσία στὴν ποίηση ὁ κ. Ἀλέξης Ζακυνθηνὸς ἐπραγματοποίησε σταθερὰ βήματα καὶ ἀξιόλογο ἔργο τεύγματα. Γιὸ πολὺ ὅμως θὰ πρέπει νὰ σημειώσῃ ὅτι ἀπὸ τὴν πρώτη του ποιητικὴ συλλογὴ «Θολὰ τζάμια» (1954) μέχρι σήμερα ὁ κ. Ζακυνθηνὸς κατώρθωσε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὶς διάφορες ἐπιδράσεις καὶ νὰ δημιουργήσει ἕνα προσωπικὸ δικό του ὁδοιπορικό, ποὺ ἴσως κι' ἐν βρίσκεται ἀκόμα στὸ σημεῖον τῶν ἀναζητήσεων καὶ τῶν πρωτοποριακισμῶν, δὲν παύει ὅμως ν' ἀποτελεῖ ἕνα χειροπιαστὸ παρὸν καὶ μιὰ ἐγγύηση γιὰ τὸ μέλλον.

Μὲ τοῦτες τὶς σκέψεις ξεφυλλίζω τὴν καινούρια ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ κ. Ζακυνθηνοῦ «Τὸ κακὸ πουλί», μιὰ μικρὴ κομψὴ ἔκδοση μὲ ἐπιτυχημένο κάλυμμα σὲ μεταξοτυπία τοῦ ζωγράφου κ. Γιώργου Βαρλάμου, ποὺ τυπώθηκε τὸ Δεκέμβρη τοῦ 1957 στὴν Ἀθήνα καὶ κυκλοφορεῖ ἀπ' τὸ «Πρακτορεῖο Πνευματικῆς Συνεργασίας» (Ὁμήρου 20—Ἀθήνα)

Σ' ὅλα τὰ ποιήματα τῆς συλλογῆς ποὺ τὰ περσότερα εἶναι μικρὰ καὶ σὲ ἐπιγραμματικὸ ὕφος, κυριαρχεῖ μιὰ λεπτὴ εὐαισθησία, κι' αὐτὸ εἶνε τὸ κυριώτερο γνώρισμα τοῦ νέου ποιητῆ. Κοντὰ σ' αὐτὸ μιὰ ἐσώτερη θρησκευτικότητα, ποὺ δὲν ἔχει τίποτα ἀπὸ τὴν ὠμὴ ἐκφραστικότητα τοῦ φανατικοῦ καὶ τὴν ἐξωπραγματικότητα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ζεῖ μακριὰ ἀπ' τὴν ἐποχή του, ὑπάρχει διάχυτη σὲ κάθε ποίημα, ποὺ τὸ διαφαντεύει ὁλοκληρωτικὰ ὁ σύγχρονος λυρισμός.

Στὴ νέα αὐτὴ συλλογὴ του ὁ κ. Ζακυνθηνὸς πασχίζει ἀπ' τὶς προσωπικές του καταστάσεις νὰ δώσει στὴν ποίησή του μιὰ καθολικότητα κι' αὐτὸ εἶνε τὸ σταθερότερο βῆμα ποὺ πραγματοποιεῖ. Οἱ ἐλπίδες ἄλλωστε, γιὰ τὸ μέλλον εἶνε πολλὲς καὶ πραγματοποιήσιμες.

ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥ Ε.Ε.Σ. ΔΙ' ΕΘΕΛΟΝΤΑΣ ΑΔΕΛΦΑΣ

Ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς καλεῖ τὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας τῶν Πατρῶν ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ λάδουν πτυχίον Ἐθελοντοῦ Ἀδελφῆς καὶ νὰ καταταχοῦν μὲ αὐτὸ εἰς τὸ τιμημένον Σῶμα τῶν Ἑλληνίδων Ἀδελφῶν τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ νὰ ἀποκτήσουν γνώσεις χρησίμους διὰ τὸν ἑαυτὸν τους τὴν οἰκογένειάν τους καὶ τὸν πλησίον τους, νὰ προσέλθουν εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Τμήματος Ἀδελφῶν ὁδὸς Καρόλου—Ἀγ. Ἀνδρέου καθ' ἑκάστην 9—1 μ. μ. μέχρι τῆς 15ης Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. διὰ νὰ ἐγγραφοῦν καὶ νὰ παρακολουθήσουν τὰ σχετικὰ μαθήματα τῆς νέας περιόδου.

ΕΙΔΙΚΟΣ ΚΑΡΔΙΟΛΟΓΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
Τ. Κ. ΜΠΑΡΤΣΟΚΑΣ
Ἐγκατασταθεὶς δέχεται εἰς τὸ Ἰατρεῖον του Ἁγίου Νικολάου 66 καὶ Καραϊσκάκη.
Πλῆρες Καρδιολογικὸν ἐργαστήριον.

ΠΟΥΛΜΑΝ
"Η ΟΛΥΜΠΙΑΣ,,

Αἱ ἀνετώτεραι ἐκδρομαὶ ποὺ ἐξασφαλίζουν εὐχάριστον διαδρομὴν. Εἶναι τὰ πολυτελείας ΠΟΥΛΜΑΝ Ὀλυμπιάς

***

Πληροφορίαι: ΠΑΤΡΑΙ
Γεροκωστοπούλου 27α' τηλ. 31—77
Ὄθωνος—Ἀμαλίας 37

ΠΕΖΟΤΗΤΕΣ

ΘΥΜΑΜΑΙ

Ἐρήμωνε τὸ χωριὸ μας πρὶν καλὰ—καλὰ ξημερώσῃ. Οἱ γερόμπρατσες χωριατοπούλες, ζαλωμένες τὰ σύνερ γα γιὰ τὸν τρυγητὸ, ἀνηφόριζαν στὸ φιδίσιο δρόμο ποὺ ἔφερνε στὰ καταπράσινα ἀμπέλια. Οἱ «ἀφέντες» τῶν σπιτιῶν καβάλλα στὰ «ζᾶ» τους, σιγοτραγούδαγαν καὶ πίσω ἀκολούθαγε ἡ «μαρτίνα» δεμένη μὲ τὸ σκοινὶ ἀπ' τὸ σαμάρι. ....

Τὸ γλυκοχάραμα ξαφνιαζόταν ἀπ' τὸ τραγοῦδι τῶν κοριτσιῶν ποὺ σκυμμένες, γιόμιζαν τὰ καλάθια μὲ χρυσοστάφυλλα.

Ὕστερα, καυτὸς ὁ ἥλιος, ἔκανε νὰ μαζεύωνται στὸν ἴσκιο τῆς συκιᾶς οἱ δουλευτάδες. Οἱ ρέγγες, τὸ προχειρότερο μὰ καὶ τὸ πιὸ ἐπιθυμητὸ φαΐ γιὰ κείνη τὴν ὥρα, δὲν ἔλειπαν ἀπ' τὸ στρωμένο μὲ πράσινα ἀμπελόφυλλα χωματένιο τραπέζι καὶ ψήνονταν στὴ φλόγα ποὺκαναν τ' ἀναμμένα προσανάμματα. ....

Μακρυὰ, στὸ δρόμο τῆς κουόδρυσης, ἐρχόταν ἡ κοπελλιὰ μὲ τὸ μαντῆλι στὸ κεφάλι καὶ τὸ σταμνὶ στὸν ὦμο. Ἤταν ὥρα γιὰ κολατσιὸ καὶ τὸ κρουσταλλόνερο τῆς δροσοπηγῆς σὲ λίγο ἔφτανε....

Σωρὸς τὰ κιτρινόμαυρα στοφὺλλια δίπλα στὸ λημὸ, περίμεναν τὸν πατητή τους. Μυρωδᾶτο ρετσίνι βούλωνε τὶς τρύπες τοῦ πέτρινου ληνοῦ κι' ὁλόγυρα χιλιάδες μέλισσες καὶ σφῆκες φτερούγιζαν χαρούμενες φιλῶντας κάθε λίγο τὶς ὁλόγλυκες ρῶγες τῶν τσαμπιῶν....

Νά, τὸ παλληκάρι, μ' ἀνασηκωμένο τὸ παντελόνι, κάνει τὸ σταυρό του κι' ὕστερα βρασκελᾶκι μεσ' τὸν πανγιομισμένο ἀπ' τ' ἀμπελιοῦ τὸ χρυσάφι λημό .... Ἄρχισε κιόλας ὁ θορύβος μοῦστος νὰ τρέχει στὸ κανάλι....

«Καὶ τοῦ χρόνου...» εὐχήθηκε ὁ ἡλιοψημένος νοικοκύρης καθώς καμάρωνε τὸ λεβέντη του ξεμπρατσωμένον νὰ κοιτάζῃ τοὺς κεχριμπαρένιους κόπους του ....

«Χρόνια πολλὰ, Πατέρα....».

Νὰ κι' ἡ νοικοκυρὰ ποὺ κουβαλάει τὰ γιομάτα καλάθια κι' ὅλο μεγαλώνει τὸ σωρό.

Δακρυσμένη πλησιάζει τὸ γυιόκα της καὶ τὸν φιλεῖ ....

«Καὶ τοῦ χρόνου, γυιόκα μου...».

Ἀγνή, χωριάτικη ζωή, πόσες ἀληθεια χαοὲς κρύβεις....

Ἂς γινόταν νὰ σ' ἔζηγα ξανὰ γιὰ λίγο....

ΦΩΤΕΙΝΟΣ

Εὔθυμα

Κάποιος ἐκθέτει τὶς ἐντυπώσεις του ἀπὸ ἕνα ταξίδι του στὴν Ἀμερική:

—Ἡ ζωὴ ἐκεῖ εἶναι ἀφόρητη ἐξ αἰτίας τῆς τρομερῆς ξέστης. Φανταισθῆτε, 40 βαθμοὺς ὑπὸ σκιάν!...

—Καλά, πετάγεται ὁ ἐξυπνος τῆς συντροφιᾶς, καὶ σᾶς ποιὸς σᾶς ἐπιχρεώνει νὰ μένετε ... ὑπὸ σκιάν;

Η ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΙΣ

Ἕνας ἀξιωματικὸς, γνωστὸς γιὰ τὴν δειλία του, ρωτοῦσε ἕναν φιλάργυρο τί εὐχαριστησι βρίσκει νὰ μαζεύῃ λεπτὰ καὶ νὰ μὴ τὰ μεταχειρίζεται.

—Ὅ τι εὐχαριστησι βρίσκεις ἐσὺ νὰ φέρῃς τὸ σπαθί σου, τοῦ ἀπάντησε, ὁ φιλάργυρος.

ΖΗΤΗΜΑ ΓΟΥΣΤΟΥ

Ἡ μαμὰ (κατακόκκινη ἀπὸ θυμό): Πῶς ὑπέφερες νὰ σὲ φιλήσῃ αὐτὸς ὁ ἀδιάκριτος;

Ἡ κόρη της: Μά... δὲν ὑπέφερα διόλου, μαμά!

Η ΚΑΛΛΙΤΕΡΗ ΕΚΔΙΚΗΣΗ

Συζητοῦν δύο φιλενάδες:

—Μάλωσα μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικό μου. Θάθελα νὰ τὸν ἐκδικηθῶ, μ' ἕναν τρόπο ποὺ νὰ τὸν θυμᾶται σ' ὅλη του τὴ ζωή.

—Δὲν εἶναι δύσκολο. Παντρέψου τον!

ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΜΕΝΗ

—Καὶ πῶς περνᾶτε μὲ τὴν καινούργια ὑπηρέτρια;

—Εἶναι ἀρκετὰ εὐχαριστημένη ἀπὸ μᾶς.

Ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν

ΜΑΚΑΒΡΙΟΝ ΤΕΛΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ

ΤΟΥ κ. ΤΑΚΗ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ἦτο τὸ ἔτος 1903 εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην. Ὁ πληθυσμὸς τῆς πόλεως τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὑπελογίζετο, ὅτι ἦτο περὶ τὰ ἑπτὰ ἑκατομμύρια κατοίκων. Ἡ ἀνατολικὴ πλευρὰ ἢ λεγομένη Ἥστ Σάϊντ ἑκατοικεῖτο ἀπὸ ἕνα καὶ ἥμισυ ἑκατομμύριον Ἑβραίους καὶ ἡ τρίτη λεωφόρος ἐχώριζε τὴν ἑβραϊκὴν συνοικίαν ἀπὸ τὴν ἄλλην τῆς ὁδοῦ Μόλπερι, ἥτις καὶ αὐτὴ ἐκατοικεῖτο σχεδὸν ἀπὸ ἕνα καὶ ἥμισυ ἑκατομμύριον ἀτόμων διαφόρων ἐθνῶν.

Τὸ ἔτος 1904 ὁ Δῆμος τῆς Νέας Ὑόρκης ἀπεφάσισε ἵνα κατεδαφίση ἕνα ὁλόκληρον τετράγωνον οἰκιῶν εἰς τὴν μίαν συνοικίαν διὰ τὴν ἴδρυσιν τῆς πλατείας δυτικῶς τῆς ὁδοῦ Μόλπερι.

Ὅταν ἤρχισεν ἡ κατεδάφισις τῶν διαφόρων οἰκιῶν καὶ ἔφθασαν οἱ ἐργάτες εἰς τὰ ὑπόγεια μερικῶν οἰκιῶν ἐφρικίασαν ἀπὸ τρόμον ὅταν ἐξέθαπτον ὁλοκλήρους ἀνθρωπινους σκελετοὺς. Τόσους πολλοὺς σκελετοὺς ἐξέθαψαν, ὥστε ὁ Δῆμος καὶ αἱ ἀρχαὶ διέταξαν νὰ μὴ σκάπτουν πλέον εἰς τὰ ὑπόγεια, ἀλλὰ νὰ ἐπιχώνωσιν κάθε ὑπόγειον ἢ γούβαν, διότι εἶχεν τροκρατηθῇ ὅλη ἡ πόλις. Ἴδοὺ δὲ τί εἶχε συμβεῖ.

Ἰταλοὶ μετανάσται ἰδίως Καλαβρέζοι ἤρχοντο εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ εἰργάζοντο εἰς τὰς γραμμὰς τοῦ σιδηροδρόμου καὶ ἀφοῦ ἀπέκτων ἕνα κελὸ χρηματικὸ ποσὸν ἐπέστρεφον εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην. Ἵνα ἐκεῖθεν ἐπιστρέψουν εἰς τὰς πατρίδας των ἐπήγαινον εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ Μόλπερι καὶ κατέλυον εἰς μικρὰ Καλαβρέζικα ξενοδοχεῖα ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ ἡμέρα καὶ ἐπιβιβασθοῦν εἰς τὰ ἀτμόπλοια. Μὲ τὴν χαρὰν δὲ ὅτι ἐπέστρεφον εἰς τὴν ἀγαπημένην πατρίδα των ἔπινον, διεσκέδαζον καὶ ἐχόρευον καὶ τέλος ἐπήγαινον νὰ κοιμηθῶσιν. Δὲν ἐξυπνοῦσαν ὅμως πλέον διότι ὁ ξένος ἐκείνος ἔρχοντο μαζὺ μὲ ἄλλους τοιούς καὶ ἔπειτα τοὺς ἐφόνευον καὶ πολλὰ πλεῖστοι τὰ εἶχον τὰ χρήματα τὰ σώματα καὶ ἔπειτα τοὺς ἔθαπτον ὑπόγεια.

Μετὰ ἕν ἔτος ἀπελλοτρίωθη εἰς τὴν ἔναντι Ἑβραϊκὴν συνοικίαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἔστερ δύο ἀλλοτρίωνα τετράγωνα οἰκιῶν, ἵνα κατασκευάσῃ ἡ δευτέρα μεγάλη γέφυρα ἐπὶ ἀνατολικοῦ ποταμοῦ πρὸς τὸ Ἄϊλαντ. Φανταισθεῖτε τὴν ἔκπληξιν ὅλων ὅταν ποιθενὰ δὲν εὑρέθη ὑπόγεια ἔστω καὶ ἕνας ἀνθρώπινος σκελετός. Αὐτὴ εἶναι ἡ διαφορὰ τοῦ ἔθους Ἑβραίου καὶ τῶν ἄλλων ἐθνοτήτων ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἰς τὰς οἰκίας καὶ οὐδέποτε ἤκουσεν ἡ Εἰργάσθην εἰς Ἑβραϊκὰ ἐργοστάσια καὶ ἐθαύμασα τὴν συμπάθειαν τῶν Ἑβραίων πρὸς τοὺς Ἕλληνας καὶ τὴν εὐσπλαχνίαν των πρὸς τοὺς ἀρρώστους. Εἰς τὴν πρώτην λεωφόρον ἀπεστέρας ὁδοῦ ὑπῆρχεν ἕν τετράγωνον κατοικούμενον ὅλο ἀπὸ Ἑβραίους. Ἡπείρου, οἵτινες ὁμιλοῦσαν ἀκόμη τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ ἐκαλοῦντο ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ ἀπόντος Ἕλληνας. Μὲ τοὺς πρώτους σεισμοὺς τῆς Ζακύνθου, πρῶτα καὶ αὐτοὺς τὴν ἔτρεξαν τὰ εὐρισκόμενα ἐκεῖ ἐβδομὰς σκηνὰς καὶ ἐδέχθησαν ἐκεῖ ἄλλοι πρόσφυγες. Εἰς δὲ τὴν Κεφαλληνίαν ὁλόκληρον φορτίον ἐλαίου Μερικοὶ ἀμαθεῖς καὶ φανατικοὶ ἔρριψαν τὸ ὑβρίζουν καὶ ἐφαντάσθη ἡ ἐκεῖ ἐκ τῆς ἐφαρμαγῆς ἐκείνης ἐπέστη διωγμοὺς ὡς καὶ ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ ἤτις καὶ ἐπὶ τῆς ἐφρέφρους χώρας τὴν ἐλαίαν ἐποχήν.

ΤΑΚΗΣ Δ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Καμπαρδίνες, Φορέματα, Κοστούμια
Γίνονται ὁλοκάθαρα μὲ τὸ στεγνὸ καθάρισμα ποὺ γίνεται στὸ καθαριστήριον
ΘΕΟΧΑΡΗ
ΟΔΟΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ 315
ποὺ διαθέτει πρὸς τοῦτο εἰδικὰ μηχανήματα καὶ εἰδικοὺς τεχνίτας. ΤΗΛΕΦ. 33—59

ΑΕΓ
ALLGEMEINE ELEKTRICITATS - GESELLSCHAFT
Ἀντιπροσωπεία διὰ τὴν Ἑλλάδα
Ἀνώνυμος Ἑλληνικὴ Γενικὴ Ἠλεκτροτεχνικὴ Ἑταιρία